

ХУБАВО МЕСО ЗА ДЖОВАНИ БРУСКА

Улиците в центъра на Палермо са изпълнени с вой на сирени. Наближава четвъртата годишнина от атентатите в Капачи и в столицата на Сицилия се организира една от многото възпоменателни церемонии.

Пристигнали са висши държавни служители от Рим.

Прекрасната Жълта зала в Двореца на норманите със златото, гипсовите орнаменти и кристалните полилеи е препълнена със знаменитости и с най-обикновени хора. Държавата показва силата си, за да отбележи годишнината от смъртта на Джовани Фалконе и жертвите на атентата, поставил Италия на колене. Присъстват министърът на вътрешните работи, Джорджо Наполитано, действащият президент на републиката и министърът на правосъдието, Джовани Мария Флик. Тук са всички големи в политиката на Сицилия или поне тези, които могат да бъдат показани. Разхождат се по червените пътеки, опънати за случая от общинарите. Атмосферата е приглушена – ръкуват се, говорят тихо.

На стотина метра от залата, в една стая на последния етаж в сградата на пътната полиция, ситуацията е съвсем различна. Почти не се диша.

Събрали сме се само мъже и всички пушим като комини. Арналдо ла Варбера, началникът на полицията, дори не използва запалка, пали цигара от цигара. Моментът е изключително важен. С шефа на пътната полиция Луиджи Савина и с ръководителите на звената по проследяване и залавяне Клаудио Санфилипо и Ренато Кортезе подслушваме мобилния телефон на Джовани Бруска, най-търсения нелегален в момента.

Интелигентен и изключително внимателен, босът от Сан Джузепе Ято направо ни прави луди. Непрекъснато се измъква. В момента, така да се каже, имаме директна връзка с него, говори по телефона със Санто Сотиле, негов доверен човек, месар от родния му град.

След като си разменят няколко любезности, Бруска му казва: „Донеси ми малко хубаво месо“. Не, изобщо не говори кодирано. Хубаво месо, иска котлети и наденички. Наденички от неговия край, подправени със семена от див копър.

Двамата си правят среща в Агридженто, на обичайното място. Не подозират, разбира се, че са подслушвани. Връзката прекъсва.

Последните разследвания са ни отвели именно в зоната на Агридженто. Всичко ни кара да мислим, че Бруска, останал изолиран след арестите, които редуцираха чувствително помощниците му, навярно се е укрил именно там.

Тази възможност трябва непременно да бъде проучена. Достатъчно е незабелязано да проследим Санто Сотиле, месаря от Сан Джузепе Ято, и той ще ни отведе при нелегалния бос.

Убедени сме – край, хванахме го! В малката зала за подслушване на полицията – тя все повече заприличва на арабско кафене – напрежението буквално се реже с нож. Точно в часовете, когато се почита паметта на Джовани Фалконе, ние сме на път да приберем мъжа, натиснал копчето и предизвикал взрива в Капачи. Това ще бъде прекрасен подарък за всички жертви на Коза Ностра.

Незабавно разпореждаме проследяването на Сотиле. Убедени сме обаче, че няма да бъде правилно, ако започнем да го следим още при тръгването му от Сан Джузепе Ято. Може да събудим подозрения, да ни забележи и да не предаде пратката. Разглеждаме картата на пътищата в района и решаваме да го причакаме на две стратегически места, сигурни, че трябва да мине оттам.

Но неизвестно как, Сотиле се измъква. Може би е минал по друг път или е използвал различна кола. Факт е, че не успяваме да го открием. Известно време хващаме сигналите от мобилния му телефон, но после губим и тях.

По-късно го прихващаме отново чрез телефона му – намира се в Долината на замъците, вече се връща обратно. Очевидно е изпълнил мисията си, доставил е пратката в дома на клиента. Бруска е получил своите котлети и наденички. Пропуснахме възможността и буквално сме побеснели – говорим всички едновременно в залата за подслушване.

Тази неделя в Палермо има и друго важно събитие: първата църковна служба, първата среща с вярващите на кардинал Салваторе де Джорджи, определен току-що за новия епископ на града. Катедралата е украсена тържествено. Тя се намира точно до полицията и непрекъснатият звън на камбаните доста ни изнервя.

Към разочарованието от това, че изпуснахме Сотиле, се добавя и досадата от този шум. Звънът отеква в слушалките на агентите и подслушването на прихванатите телефонни разговори става още по-трудно.

Всъщност разочарование е слаба дума. Арналдо ла Барбера, един от най-добрите полицаи, които е имала нашата държава, дава доказателство за изключителната си религиозна компетентност и започва да изрежда имената на светци – те са значително повече от отбелязаните в църковния календар.

Проклинаме съдбата си. „Тия камбани поне да бяха близо до Бруска, докато говореше по мобилния си телефон... – промърморва някой на глас. – Тогава от вида и от силата на звъна щяхме да определим точното място на неговото скривалище“.

Бързо преминаваме от яд към размисъл – интуицията ни подсказва идея, която ще се окаже печеливша. Когато следващия път Бруска се обади на Сотиле, за да определим точно мястото, където се крие, ще бъде достатъчно да предизвикаме силен шум в района, където предполагаме, че се намира. Един вид проверка, голяма проверка.

През следващите дни определяме горе-долу мястото, където би могъл да намери убежище – Контрада Канатело, близо до плажа на Сан Леоне.

Няколко вилчки съвсем близо до морето, но не можем да определим коя точно е „нашата“.

Всички сме съгласни с идеята да използваме силен шум в ролята на троянски кон. Трябва само да решим какъв да е той. Прехвърляме няколко възможности: продавач на сладолед, продавач на зеленчуци, аларма на автомобил... Накрая решаваме да бъде мотор със свален ауспух. Така шумът няма да предизвика съмнения.

Остава ни само да се надяваме, че и на другия ден Бруска и Сотиле ще проведат обичайния си разговор по телефона. Капанът е заложен, или както биха казали рибарите от моя остров, „мрежите са хвърлени“. Остава само да чакаме.

Следващият ден е понеделник. В Канатело много къщи са се изпразнили. Почиващите за уикенда вече са си тръгнали, почти няма трафик. Полицаят с мотопеда е готов, научил е пътя, по който трябва да мине. Сега очаква сигнал за старт, зелен светофар от центъра – ще светне в момента, когато прихванем телефонния разговор на нашия човек.

Минава осем часът вечерта, а Бруска и Сотиле още не са се чули по телефона. Решавам да се тръгна от прокуратурата и да се прибера къщи – от суеверие, почти като заклинание. Отпускам се на дивана, без дори да си сваля вратовръзката, и включвам телевизора. По Канал 5 дават доста специален филм със заглавие „Джовани Фалконе“. Естествено, правят възстановка и на атентата от Капачи. Чудовищната експлозия, унищожила за секунди част от автострадата и убила пет човека, е дело на човека, когото преди няколко часа чух по телефона – поръчваше си котлети и наденички.

По телевизията показват различни картини, но мисълта ми е другаде. Мислено съм в Канатело, там блицоперацията може да започне всеки момент. Започвам да съжалявам, че не отидох в полицията, в залата за

подслушване, но в моменти като този магистратите идват в повече на полицаите. Агентите трябва да довършат партията.

Не издържам на напрежението и се обаждам на мобилния телефон на Луиджи Савина – той лично и на място координира операцията.

Отговаря ми на второто позвъняване и още си спомням неговия вик:

„Хванахме го, хванахме го!“.

Чувам експлозията на няколко заслепяващи гранати, които полицията използва при нахлуването. Това показва, че операцията не е приключила.

Потъвам в дивана и започвам да плача, по телевизията продължават да показват възстановката на атентата от Капачи.

Хванахме го!

Почти автоматично намирам номера на мобилния телефон на Джан Карло Казели и веднага щом чувам гласа му, наистина като автомат повтарям:

„Хванахме го, хванахме го!“.

Точно него, организатора на атентата... Най-после се отпускам и се наслаждавам на победата на Държавата.

Изключително важен, този арест нямаше да бъде възможен без помощта на разкаялите се. Първите конкретни информации, след които тръгнахме по следите на нелегалния бос, дойдоха именно от страна на сътрудниците на правосъдието, от бившите изключително предани на Леолука Багарела хора. След като бяха арестувани, те преминаха на страната на Държавата. Без показанията на вътрешни хора, запознати отлично с организацията, Коза Ностра е неизследвана територия, свят невидим и непобедим. Разследването и издирването на преминалия в нелегалност Джовани Бруска се бе проточило почти четири години. Нов тласък на действията ни беше дал Тулио Канела, строителният предприемач от Евромаре Вилидж, основателят на „Свободна Сицилия“.

Старо приятелство свързваше Канела и Тони Калварусо, шофьора на дон Лукино, също арестуван и изпратен в затвора. Попаднал на топло, Тулио веднага се разкая, докато в началото Тони отказа да сътрудничи.

В края на годината, по време на едно драматично изслушване при процеса, в аулата-бункер в затвора на Ребибия в Рим Канела направи кратко обръщение към бившия си приятел и го прикани да сътрудничи на правосъдието.

Останал до онзи момент непоклатим като скала, Тони прекъсна мълчанието си, обърна се към „образец тринадесет“ и ни вика за разговор. Датата беше 5 януари от новата година. В навечерието на Богоявление. За нас шофьорът на Багарела, готов да ни сътрудничи, наистина беше голям подарък.

Цели две години Тони Калварусо бе живял рамо до рамо с Леолука Багарела, знаеше всички слабости, навици и тайни на боса от Корлеоне. Разкарвал го бе навсякъде с колата и притежаваше феноменална фотографска памет – помнеше абсолютно точно лица, скривалища, бърлози и укрития. Свидетелските му показания бяха безценни.

Намираше се в специалния сектор на затвора в Ребибия, под непрекъснато наблюдение. През онзи ден, един много студен петък, той поиска среща с антимафиотите и с магистратите от прокуратурата на Палермо.

В залата за разговори на затвора Тони започна: „Мога да ви дам полезна информация – знам къде си е направил къща Джовани Бруска“.

В онзи момент за нас Бруска беше синоним на злото. Името му беше на едно от първите места в списъка на нелегалните. Казано с други думи – беше цел номер едно.